

[Ragnhild Andersen.]

at mit parti smukt kan stå ved siden af det socialdemokratiske parti. Vi foretrækker at give de gamle smør i stedet for kationer. Det er kort sagt vor ansvarsbevidsthed. Det er ikke første gang, vi stiller forslaget om forhøjelse af grundbeløbet for rentemodtagere. Det er ikke et tilfældigt overbud. Vi stillede sidste år forslag om at forhøje grundbeløbet med 16 kr. for enlige og 24 kr. for ægtepar og om at regulere renten, ikke 2, men 4 gange om året. Vi har ændret det til 2 gange årligt i vort forslag, fordi ingen af de øvrige partier i denne sal var til at råbe op angående pristalsreguleringen; vi mente, at der dog måske var en vej frem, hvis vi foreslog regulering 2 gange årligt. Men vor ansvarsbevidsthed vil vi gerne vedkende os, både her og udenfor tinget; den har altid fået os til at forsøge på at sikre rentemodtagerne trygge og retfærdige vilkår.

Det ærede medlem henviser også til kommissionen, men som sagt, en kommission er ingen sovepude. Jeg burde vel tilføje, at der i aldersrentelovgivningens historie har været — ja, jeg kan slet ikke sige, hvor mange kommissioner; det fremgår af det materiale, vi ligger inde med, at der har været en hel stribe af kommissioner, men der har aldrig været en, der har kunnet blive enig om at aflaste staten for udgifterne til alderdomsforsikringen her i landet, og derfor kan det heller ikke nytte, at man tror, at kommissionen skal ordne alle vanskelighederne; de vanskeligheder, der foreligger i dag, må vi ordne her.

Det ærede medlem hr. Sønderup gik også imod vort forslag ud fra den påstand, at vort forslag var et konkurrenceforslag. Det er ikke noget konkurrenceforslag. Det er et forslag om tryghed i alderdommen for rentemodtagerne.

Såvel det ærede medlem hr. Sønderup som det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, tror jeg det var, var inde på spørgsmålet om fradragsreglerne, og dem føler jeg trang til at sige lidt om. Mit parti har ved tidligere lejligheder gjort gældende, at disse fradragsregler ikke var retfærdige, fordi de kun tillader rentemodtagerne at have en indtægt på 50 pct. af rentens grundbeløb ved siden af renten. Det glæder mig i og for sig, at dette problem er kommet frem her i dag,

for jeg synes, det må opfordre den højtærede socialminister til at fremkomme med et forslag om forbedring af disse fradragsregler, for det er virkelig en af de ting, der ved siden af den utilstrækkelige rente er i høj grad uretfærdige overfor rentemodtagerne. En rentemodtager må ved siden af renten have en indtægt på 50 pct. af grundbeløbet. Med de grundbeløb, vi har, er det en 1 300—1 400 kr. — jeg har ikke det nøjagtige tal i hovedet —, en rentemodtager må tjene ved siden af renten, forsåvidt begge ægtefæller har ret til rente. Har kun den ene ægtefælle ret til rente, må man kun have 50 pct. af denne ene ægtefælles grundbeløb. Ved forbedringer her bliver der tale om meget små beløb, og kun tale om nogle enkelte rentemodtagere, nemlig dem, der har evne til at tage del i produktionen, efter at de har fået aldersrente. Jeg mener absolut, man bør tage dette problem op til behandling og prøve på at finde frem til en bedre ordning af fradragsreglerne, en ordning, der kan komme til at gavne de få, der har indtægt ved siden af renten.

Det ærede medlem hr. Sønderup kom ind på, at det ville være godt med præmier til en folkeforsikring, fordi vi havde brug for en pengeopsugning. Jeg kan ikke lade være at sige, at jeg tror ærlig talt, ærede medlem, at den brede befolkning i dag har et tydeligt indtryk af, at man opsuger penge fra den. Når værneskat, nye forbrugsafgifter og de store prisstigninger vælter ind over befolkningen, tror jeg ikke, befolkningen ligefrem vil længes efter, at rigsdagen gennem nye præmier skal opsuge flere af de penge, som befolkningen håbede den skulle have at leve af.

Også det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen fra det konservative folkeparti afviste vort forslag, og det gjorde for øvrigt også den ærede ordfører for det radikale venstre og for retsstatspartiet... retsstatsforbundet... retsforbundet... (Afbrydelse: Ja, det er svært!). Ja, det er måske nok svært, men der er andre ting, der er sværere. Jeg synes, det er sværere, når den ærede ordfører for retsforbundet står her og henviser til kommissionen, nævner de altfor lave tal og så afviser at gøre noget. Hvad nytter det, at man står her og erklærer sin platoniske kærlighed til en højere rente for rentemodtagerne? Jeg kalder det platonisk kær-